

Sygn. akt II K 1609/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku Wydział II Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Andrzej Wojtaszko

Protokolant Katarzyna Chmiel

przy udziale prokuratora Doroty Sarnowskiej

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 29 października 2015 i 21 stycznia 2016 roku sprawy:

1. **M. P.** syna K. i I. z domu C. urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 24 lipca 2014 roku G. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki T. o wartości 2500 zł i roweru marki S. o wartości 1500 zł, czym działali na szkodę Z. K., przy czym M. P. czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie 06.02.2008r.-19.03.2010r. części kary łącznej 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia 30.07.2008r. Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 116/08 za czyn z art. 280§1 k.k. i inne

to jest o czyn z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k.

I. oskarżonego M. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego oskarżeniem czynu z tym dodatkowym ustaleniem, iż czynu tego dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą co do której postępowanie wyłączono do odrębnego rozpoznania, kwalifikowanego jako występki z art. 278§1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. i za to, przy zastosowaniu art. 37b k.k. na mocy art. 278§1 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1, § 2 w zw. z art. 35 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę 3 (słownie: trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 8 (słownie: ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (słownie: dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na mocy art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. Z 1983r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty;

Sygn. akt II K 1609/14

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k. oraz wnioskiem obrońcy oskarżonego, Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu.

Sąd uznając M. P. winnym tego, że, w dniu 24 lipca 2014 roku G. działając wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki T. o wartości 2500 zł i roweru marki S. o wartości 1500 zł, czym działali na szkodę Z. K., przy czym M. P. czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie 06.02.2008r.-19.03.2010r. części kary łącznej 3 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem z dnia

30.07.2008r. Sądu Okręgowego w Gdańsku w sprawie IV K 116/08 za czyn z art. 280§1 k.k. i inne, skazał oskarżonego za występki z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Jako podstawę wymiaru kary wobec oskarżonego M. P. Sąd w niniejszej sprawie przyjął przepisy art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1, § 1a pkt 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. oraz art. 37b k.k., w oparciu o które wymierzył oskarżonemu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym.

Oceniając zachowanie oskarżonego, Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw do stwierdzenia, iż w czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu, zachodziła jakakolwiek okoliczność wyłączająca jego bezprawność lub winę oskarżonego. M. P. jest osobą dorosłą i w pełni poczytalną, karalność przypisanego oskarżonemu czynu jest zaś powszechnie znana.

Decydując o wymiarze kary dla oskarżonego za każdy z przypisanych mu czynów, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 k.k., mając na względzie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego. Sąd miał przy tym na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu, którego dopuścił się oskarżony oraz stopień jego zawinienia. Sąd kierował się celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karze, a także okolicznościami związanymi z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa

Sąd wziął pod uwagę stosunkowo znaczny stopień społecznej szkodliwości czynu skierowanego przeciwko mieniu innej osoby oraz i nienaruszalność rzeczy pokrzywdzonego oraz wartość skradzionego mienia. Oskarżony w sposób jaskrawy wystąpił przeciwko obowiązującym normom prawnym oraz społecznym, dopuścił się popełnienia czynu działając w sposób nacechowany zuchwałością, nadto w okolicznościach świadczących o poczuciu bezkarności sprawcy, skoro zdarzenie miało miejsce w środku dnia, w godzinach popołudniowych. Jednocześnie stopień winy oskarżonego należy uznać za znaczny. Oskarżony, był wielokrotnie karany, w tym za przestępstwa podobne, zatem nie można przyjąć, iż popełnienie przez niego przestępstwa z art. 278§ 1 k.k. było zdarzeniem jednorazowym. Sąd zważył również, iż oskarżony M. P. dopuścił się czynu w warunkach powrotu do przestępstwa. Sąd przy tym nie znalazł okoliczności łagodzących dla oskarżonego.

W ocenie Sądu wymierzona kary 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz 8 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym nie przekracza więc stopnia winy oskarżonego M. P., uwzględnia stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu i jest wystarczająca dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, jak również spełni swoją rolę ogólnoprewencyjną w stosunku do społeczeństwa.

Co należy zauważyć, przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. zagrożone jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, zgodnie zaś z art. 64 § 1 k.k. w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w tym przepisie, Sąd może wymierzyć karę do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę, tj. 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wobec czego orzeczonej kary nie można uznać za nadmiernie surową. Jednocześnie orzeczenie kary ograniczenia wolności obok kary pozbawienia wolności umożliwiło zastosowanie w niniejszej sprawie przepisu art. 37b k.k. zgodnie, z którym w sprawie o występki zagrożony karą pozbawienia wolności, niezależnie od dolnej granicy ustawowego zagrożenia przewidzianego w ustawie za dany czyn, sąd może orzec jednocześnie karę pozbawienia wolności w wymiarze nieprzekraczającym 3 miesięcy, a jeżeli górna granica ustawowego zagrożenia wynosi przynajmniej 10 lat – 6 miesięcy, oraz karę ograniczenia wolności do lat 2. W ocenie Sądu takie ukształtowanie rozstrzygnięcia o karze w sposób optymalny umożliwi realizację zapobiegawczych i wychowawczych celów kary w stosunku do oskarżonego, w szczególności wobec faktu, iż Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary 3 miesięcy pozbawienia wolności. Oskarżony jak wskazywano był wielokrotnie karany w tym na kary pozbawienia wolności z zawieszeniem wykonania oraz kary grzywny, wobec czego nie można przyjąć, iż popełnienie przypisanego mu w niniejszej sprawie przestępstwa miało charakter incydentalny. Świadczy to o głębokiej demoralizacji oskarżonego, jej niepoprawności i braku poszanowania dla norm prawnych, a także o tym, że zastosowane dotychczas środki probacyjne nie spełnił swojej funkcji i okazał się niewystarczające do osiągnięcia celów

kary, skoro dokonał on powrotu na drogę przestępstwa. Okoliczności te przemawiają za koniecznością orzeczenia w stosunku do oskarżonego M. P. kary bezwzględnego pozbawienia wolności.

Jednocześnie, rozpoznając niniejszą sprawę, Sąd miał na uwadze okoliczność, że czyn oskarżonego został popełniony przed zmianą przepisów wynikającą z wejścia w życie Ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 396), to jest przed dniem 1 lipca 2015 roku. Mając na uwadze treść art. 4 § 1 k. k., Sąd rozważył, który stan prawny był dla oskarżonego względniejszy. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Oceny "ustawy względniejszej", w rozumieniu przepisu art. 4 § 1 k.k., powinno dokonywać się nie na płaszczyźnie abstrakcyjnej (poprzez porównywanie samej treści ustaw), lecz konkretnej, uwzględniając wszystkie okoliczności popełnionego czynu, biorąc pod uwagę faktyczne konsekwencje prawne, jakie mogą zostać orzeczone wobec sprawcy na podstawie podlegających ocenie ustaw (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2015 roku wydany w sprawie o sygn. akt IV KK 294/14)

Analiza wszystkich okoliczności czynu popełnionego przez oskarżonego i związanych z nim konsekwencji prawnych prowadzi do wniosku, że przepisy obowiązujące przed wejściem w życie Ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw nie są dla oskarżonego względniejsze. Z uwagi na przewidzianą w art. 37b k.k. możliwość orzeczenia za występki kary ograniczenia wolności obok kary pozbawienia wolności, czyni przepisy aktualnie obowiązujące względniejszymi dla oskarżonego. Z kolei zaostwienie przesłanek warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności ustawą obecnie obowiązującą nie ma istotnego znaczenia w rozpoznawanej sprawie, skoro oskarżony, jak uzasadniono powyżej, nie zasługuje na skorzystanie z tej instytucji. Jednocześnie Sąd pragnie podkreślić, iż przepis art. 4 § 1 k. k. przyjmuje priorytet stosowania ustawy nowej (obowiązującej w czasie orzekania) nad ustawą starą (obowiązującą w czasie popełnienia przestępstwa) (wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 2009 r., III KK 349/2008, LexPolonica nr 2039016). W rezultacie, wobec tego, iż w przedmiotowej sprawie orzeczono w oparciu o aktualnie obowiązujące przepisy, to nie zaistniała konieczność wskazania jako podstawy orzekania art. 4 § 1 k. k., gdyż jak podano wyżej – stanowi to zasadę.

W punkcie II wyroku, na podstawie art. 624 k.p.k. mając na względzie sytuację oskarżonego, Sąd zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w całości i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.